

dagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Nonrad) udtalte, at Tiden endnu ikke var kommen til at erklære sig for det 44de Endringsforslag (Halls). Imidlertid skal jeg ved 3die Behandling være tilbøielig til fornemmelig at stemme for det subsidiaire Forslag, som staaer opført under Nr. 66 (Halls). Grunden, hvorfor det ikke er mig magtpaaliggende at holde paa noget af de særlige Forslag, der foreligge, er, fordi de alle i en og samme Retning ere forskjellige fra Regjeringens Udcast. Det, som giver Regjeringens Udcast sin Character, er, at det forlanger, at vi aldeles skulle voldgive vor Ret med Hensyn til Fællesanliggenderne i Regjeringens Hænder, at vi i den Henseende skulle fornegte Grundloven, som den bestaaer, at vi ikke skulle gjøre nogen Forbring paa, at nogen af de Bestemmelser, der indeholdes i Grundloven, som angaaer de fælles Anliggender, skal komme igjen i Fællesforfatningen, at vi som sagt aldeles skulle voldgive denne Sag i Regjeringens Hænder. Men ethvert af de Forslag, som ere opstillede paa Forslagslisten, indeholder, at Rigsdagen skal have nogen Betyggelse for, at Folkets og Repræsentationens Ret gjenfindes i Fællesforfatningen. Det er den ledende Grundtanke, der gaaer igjennem dem allesammen, og, forsaavidt Majoriteten har opstillet flere forskjellige Alternativer, saa supplere disse Alternativer hverandre ganske naturligt, og ethvert af dem vil saa at sige være interbetydende, naar det ikke i Grunden indeholder alle de andre i sig. Det er ikke Udvalget og heller ikke Forsamlingen, der stiller Regjeringen Betingelser; men det er selve Grundloven, der indeholder disse Betingelser, og disse Betingelser forelaae dengang, da Bekjendtgjørelsen af 28de Januar 1852 blev givet; dengang var den Forfatning, som vi nu have, tilstede; det var et af de politiske Forhold, som Regjeringen foresandt, og som den maatte bøie sig for, naar en Fællesforfatning skulde være mulig. Det var altsaa en af de politiske Betingelser, hvorunder den arbejdede; det er derfor aldeles ikke Rigsdagen her, der opstiller disse Betingelser, men det er de Betingelser, som den foresunder paa sin Vej, og som den ikke kan omgaae. Og spørger man, hvorfor den ikke kan omgaae dem, saa

ligger det deri, at den overveiende Deel — jeg troer næsten alle Medlemmerne af Forsamlingen, — ja, jeg kan gjerne sige, Alle uden Undtagelse have fundet, at de ikke vare berettigede til at opgive dem; thi det ligger i ethvert af de foreslaaede Endringsforslag, at den Tilstand var foresunden, og at vi maatte have nogen Betyggelse for, at vi beholdt den Repræsentation for vort Bedkommende, som vi allerede den 28de Januar 1852 havde. Nu er det vistnok ikke Regjeringens Hensigt ganske at berøve os denne Repræsentation; men det kan dog være muligt, at den kan ville gjøre væsentlige Indskrænkninger deri. Ogsaa i den Henseende maae vi vistnok være istand til at kunne slaae Noget af paa den Forfatning eller paa den Tilstand, hvori vi nu befinde os ifølge Grundloven, naar Regjeringen nemlig viste os, at det for det Heles Vel og den Tilstand, hvori vi for Fremtiden skulle indtræde, er aldeles nødvendigt; men der er ikke givet noget Beviis for, at det er nødvendigt. Regjeringen har ikke i den Henseende hidtil villet meddele os Noget; den har kun sagt, at det var nødvendigt; men Grundene, hvorfor det var nødvendigt, har den overladt til os selv at gjætte. Det er vist, at den Gång der blev gaaet ind paa Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, da forudsattes det ligesvem, at vi skulde behandle den fælles Grundlovsforfatning her i Salen. Der blev givet et Løfte, som ikke kunde forstaaes paa anden Maade, end at det skulde være muligt. Om dette Løfte var givet i Overivelse eller ikke, det skal jeg ikke kunne sige; men uagtet dette Løfte er Rigsdagen — idetmindste det store Fleertal — villig til at gaae ind paa at opgive denne Forbring, og har blot indskrænket sig til at sige: ja, vi ville opgive den; men vi have Grundloven saaledes og saaledes, og det, som Grundloven byder, og som den og ikke vi foreskrive, det kunne vi ikke fravige; det maa gennemføres. Mere have vi ikke sagt. Det er altsaa ikke Rigsdagen, der opstiller Betingelser; men det er selve den Situation, hvori allerede Kundgjørelsen 28de Januar 1852 fandt Sagen, der har opstillet disse Betingelser, og det er dem, som udøve det Tryk, hvorved vi ligesaa meget som Regjeringen søle os besvarede. At Regjerin-